

Vaststelling van nieuwe bepalingen ten aanzien van den waarborg en de belasting op de gouden en zilveren werken.

(218. 1.)

KONINKLIJKE BOODSCHAP.*Aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal.***MIJNE HEEREN!**

Wij bieden U hiernevens ter overweging aan een ontwerp van wet tot vaststelling van nieuwe bepalingen ten aanzien van den waarborg en de belasting op de gouden en zilveren werken.

De toelichtende memorie (en bijlagen), die het wetsontwerp vergezelt, bevat de gronden waarop het rust.

En hiermede, **Mijne Heeren**, bevelen Wij U in Godes heilige bescherming.

'sGravenhage, den 23 October 1915.

WILHELMINA.

(218. 2.)

ONTWERP VAN WET.

WIJ WILHELMINA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Alzoo Wij in overweging genomen hebben, dat het noodig is, nieuwe bepalingen vast te stellen ten aanzien van den waarborg en de belasting op de gouden en zilveren werken;

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

EERSTE HOOFDSTUK.**Inleidende bepaling.****Artikel 1.**

Deze wet verstaat onder:

gouden en zilveren werken: alle bewerkte voorwerpen van goud of zilver, die een gehalte aan goud of zilver bezitten van ten minste 250 duizendsten;

belaste gouden en zilveren werken: gouden en zilveren werken, die voorzien zijn van een Rijksstempelteeken, enkel aanduidende dat de belasting is betaald;

gewaarborgde belaste gouden en zilveren werken: gouden en zilveren werken, die voorzien zijn van een Rijksstempelmerk, aanduidende het gehalte en tevens dat de belasting is betaald;

schatplichtigen: zij die, binnen het rijk in Europa, hun beroep maken van het vervaardigen, bewerken, herstellen, doen vervaardigen, bewerken of herstellen van geheel of gedeeltelijk uit goud of zilver bestaande voorwerpen of zij die, binnen het Rijk in Europa, in zoodanige voorwerpen handel drijven of bestellingen opnemen, met uitzondering van personen, die in dienst van hunnen meester, in diens woning, winkel, werkplaats, magazijn of kantoor, geheel of gedeeltelijk uit goud of zilver bestaande voorwerpen voor dezen vervaardigen, bewerken, herstellen of verhandelen, en voorts van handelsreizigers, ingezetenen zijnde van een vreemd Rijk;

• *Onze Minister*: Onze Minister, met de uitvoering van deze wet belast.

TWEEDE HOOFDSTUK.**Van den waarborg der gehalten en de belasting.**

§ 1. *Van de gehalten.*

Artikel 2.

Bij gouden werken van 583 duizendsten en hooger, alsmede bij zilveren werken van 800 duizendsten en hooger wordt het gehalte gewaarborgd.

Artikel 3.

De gehalten welke volgens deze wet worden gewaarborgd, zijn:

a. bij gouden werken: 916, 833, 750 en 583 duizendsten;

b. bij zilveren werken: 934, 833 en 800 duizendsten.

Gouden werken van een gehalte boven 916 duizendsten en zilveren werken van een gehalte boven 934 duizendsten worden geacht een gehalte te hebben respectievelijk van 916 en 934 duizendsten.

Werken van een gehalte, liggende tusschen twee der gehalten, in het eerste lid bedoeld, worden geacht te zijn van het laagste der beide gehalten.

Artikel 4.

Bij werken, die op bedekte wijze met vreemde stoffen zijn opgevuld of gevoerd, worden de gehalten, in het vorig artikel genoemd, niet gewaarborgd.

Onze Minister kan hierop uitzonderingen toestaan.

Artikel 5.

Op de gehalten wordt eene ruimte toegestaan van drie duizendsten voor het goud en vijf duizendsten voor het zilver.

§ 2. *Van de belasting.*

Artikel 6.

Gouden en zilveren werken zijn onderworpen aan eene belasting van dertig gulden voor het hectogram goud-alliage en een gulden vijftig cent's voor het hectogram zilver-alliage.

Werken, vervaardigd van een alliage, bevattende goud en zilver, waaronder 250 duizendsten of meer goud voorkomt, worden belast als goud-alliage.

Artikel 7.

De belasting wordt geheven:

a. voor in het binnenland aanwezige werken:

van de schatplichtigen of van de andere personen, welke de werken ten kantore aanbieden;

b. voor werken, die uit het buitenland worden ingevoerd: van de invoerders.

§ 3. *Van de Rijksgehaltemerken en de overige Rijksstempeltekens.*

Artikel 8.

Onverminderd het bepaalde in de artikelen 9 en 39 ontvangen de gouden en zilveren werken van een der gehalten, in artikel 3 genoemd, een merk ter aanduiding van het gehalte.

Artikel 9.

Werken, geheel of gedeeltelijk bestaande uit goud of zilver beneden de bij artikel 3 genoemde gehalten, ontvangen een teeken ten bewijze dat de belasting is voldaan.

Er zijn afzonderlijke belastingteekens voor gouden en voor zilveren werken.

Artikel 10.

De overige Rijksstempeltekens zijn:

a. het teeken hetwelk het kantoor aanduidt;

b. het jaarletterteeken;

c. cijfertekens voor werken, voorzien van onstempelbare aanhangselen, tot aanwijzing van het gewicht;

d. het teeken bij uitvoer, om aan te duiden dat de belasting is terugbetaald.

Vaststelling van nieuwe bepalingen ten aanzien van den waarborg en de belasting op de gouden en zilveren werken.

Artikel 11.

De merken en de overige teekens, in de vorige artikelen bedoeld, worden door Ons vastgesteld. Zij worden op de werken aangebracht door stempeling met rijksstempels.

Omtrent de vervaardiging en verantwoording, alsmede omtrent de aanwending dier stempels, worden door Onzen Minister voorschriften gegeven.

Het merk, vast te stellen voor het gehalte van 583 duizendsten bij gouden werken, moet in karakter duidelijk onderscheiden zijn van de merken, vast te stellen voor de overige gehalten. Hetzelfde geldt voor het merk, vast te stellen voor het gehalte van 800 duizendsten bij zilveren werken.

Artikel 12.

De heffing van de belasting gaat aan de stempeling vooraf.

§ 4. Van de vrijstellingen.

Artikel 13.

Onverminderd het bepaalde in artikel 93, zijn vrij van belasting en stempeling:

1°. gouden en zilveren werken, bestemd voor persoonlijk gebruik van gezanten en andere vertegenwoordigers of diplomatieke ambtenaren van vreemde mogendheden, die naar de regelen van het volkenrecht of krachtens verdragsbepalingen op vrijdom van persoonlijke lasten aanspraak hebben. Deze vrijstelling kan, onder voorwaarde van wederkeerigheid, worden uitgestrekt tot consuls of consulaire ambtenaren van vreemde mogendheden, mits zij vreemdelingen zijn en hier te lande geen bedrijf of beroep uitoefenen. Onder persoonlijk gebruik is begrepen, gebruik door leden van het gezin;

2°. gebruikte gouden en zilveren werken, welke door reizende niet-schatplichtige personen tot hun persoonlijk gebruik gedurende de reis worden gebezigd;

3°. gebruikte gouden en zilveren werken, tot den inboedel behoorende van personen, die zich alhier komen vestigen;

4°. gouden en zilveren werken, bestemd voor rijks-, provinciale en gemeentelijke musea;

5°. baren, alsmede onderdeelen van werken, bestemd om tot een geheel te worden aaneengevoegd;

6°. munten en legpenningen.

De vrijstellingen bedoeld onder 2 en 3, worden genoten bij invoer hier te lande.

Artikel 14.

Worden de in het vorig artikel onder 1°—4° bedoelde werken later in den handel gebracht dan zijn de bepalingen dezer wet omtrent belasting en stempeling van toepassing.

Artikel 15.

Bepaalde soorten van werken, welke niet zonder gevaar voor beschadiging of waardevermindering gestempeld kunnen worden, kunnen door Onzen Minister van stempeling worden vrijgesteld.

In bijzondere gevallen is de controleur van den waarborg bevoegd op gelijke gronden vrijstelling, als bedoeld in het vorige lid, te verleen.

In de gevallen, in het eerste en tweede lid bedoeld, wordt, nadat de belasting voldaan is, aan de werken een loodje gehecht, aanwijzende het kantoor van waarborg.

Van het bepaalde in het vorig lid kan door Onzen Minister vrijstelling worden verleend.

DERDE HOOFDSTUK.

Van den dienst van den waarborg.

Artikel 16.

Er is een dienst van den waarborg.

De ambtenaren van den waarborg zijn belast met de handhaving en uitvoering van de bepalingen dezer wet.

Zij zijn werkzaam onder de bevelen van Onzen Minister en worden door Ons benoemd en ontslagen.

Door Onzen Minister kunnen stempelaars worden aangesteld. De inrichting van den dienst wordt door Onzen Minister geregeld.

Artikel 17.

Voor benoeming tot ambtenaar of stempelaar van den waarborg komen alleen in aanmerking zij, die voldaan hebben aan een examen.

De programma's voor deze examens worden door Onzen Minister vastgesteld.

De examens worden afgenomen door eene commissie van drie leden, waarvan de inspecteur van den waarborg lid en voorzitter is en de beide andere leden door Onzen Minister worden benoemd.

De bepalingen van dit artikel gelden niet voor hen, die onder de werking van artikel 7 der wet van 1 Juni 1850 (*Staatsblad* n°. 25), gewijzigd bij de wet van 2 Januari 1899 (*Staatsblad* n°. 11) of van artikel 10 der wet van 28 Mei 1901 (*Staatsblad* n°. 130) het daar bedoelde examen met goed gevolg hebben afgelegd.

Artikel 18.

Tot het onderzoek en de stempeling der gouden en zilveren werken, alsmede tot de ontvangst van de belasting, worden door Ons kantoren van waarborg ingesteld.

Aan deze kantoren wordt ook ter verwerking bestemd goud en zilver, daartoe aangeboden op de wijze als door Onzen Minister zal worden bepaald, op het gehalte onderzocht.

Onze Minister bepaalt welke werktuigen van rijkswege voor den essaai- en stempeldienst aan deze kantoren worden verstrekt.

Artikel 19.

De essaieurs zijn tegenover de belanghebbenden verantwoordelijk voor de uitkomsten van hun onderzoek en voor de verrichtingen dergenen, door wie zij in de uitoefening hunner beroeps werkzaamheden worden bijgestaan.

Artikel 20.

Ieder essaieur is gehouden zich van een herkenningstempel te voorzien, volgens voorschriften, door Onzen Minister te geven.

Artikel 21.

De ambtenaren van den waarborg zijn gehouden kosteloos aan een ieder inlichting te geven omtrent de beteekenis der stempelteekens, krachtens deze wet vastgesteld.

VIERDE HOOFDSTUK.

Van het meesterteeken, het onderzoek en de stempeling.

§ 1. Van het meesterteeken.

Artikel 22.

Elk schatplichtige is gehouden de gouden en zilveren werken, die door hem ter stempeling op gewaarborgd gehalte worden aangeboden, te voorzien van den afslag van een eigen stempel, voerende de aanvangletters van zijn naam, benevens een bijzonder, met goedvinden van den controleur van den waarborg, onder wiens kantoor hij behoort, door hem gekozen, onderscheidingsteeken.

Gelijke verplichting rust op den schatplichtige, die een gewaarborgd werk voorhanden heeft, waarop de stempelafslag, bedoeld in het vorige lid, ontbreekt of niet meer duidelijk zichtbaar is.

Onverminderd de aansprakelijkheid van den essaieur bedoeld bij artikel 19, wordt, door het inslaan van dit teeken, de schatplichtige tegenover belanghebbenden aansprakelijk voor de

schade, die voor hen zoude kunnen voortvloeien uit het feit, dat het werk niet voldoet aan de bepalingen dezer wet.

Het teeken, in lid 1 en 2 bedoeld, draagt den naam van meesterteeiken.

Werken, wier gewicht niet hooger is dan 2 gram, kunnen gewaarborgd worden zonder van het meesterteeiken voorzien te zijn.

Artikel 23.

De buitenomtrek der meesterteeikens wordt voor elk kantoor van waarborg door Onzen Minister voorgeschreven.

Zij mogen in grooteren of kleineren vorm worden gemaakt.

Artikel 24.

Alvorens in gebruik te worden genomen, moet de stempel aan het kantoor van waarborg zijn afgeslagen.

Indien het meesterteeiken van een schatplichtige, naar het oordeel van den controleur van den waarborg, niet duidelijk genoeg is, is de controleur bevoegd een nieuwen of vernieuwden stempel te eischen.

In dit geval kan het onderzoek van werken van dezen schatplichtige worden geweigerd totdat de nieuwe of vernieuwde stempel ten kantore is afgeslagen.

Artikel 25.

De schatplichtige is bevoegd den stempel, door hem verzegeld, ter bewaring over te brengen bij het kantoor van waarborg, waaronder hij zijn beroep uitoefent.

Hij ontvangt daarvoor een door den controleur geteekend ontvangstbewijs.

De stempel wordt teruggegeven tegen afgifte van het ontvangstbewijs of van eene geteekende verklaring.

Artikel 26.

De schatplichtige, die ophoudt zijn beroep binnen den kring van een kantoor van waarborg uit te oefenen, is gehouden, binnen veertien dagen daarna, zijn stempel aan dat kantoor te doen verbreken.

Totdat de stempel verbroken is, blijft de schatplichtige aansprakelijk voor het misbruik dat daarvan zoude kunnen worden gemaakt.

Ingeval van overlijden van den schatplichtige rusten gelijke verplichting en gelijke aansprakelijkheid op zijne erfgenamen of rechtverkrigenden, op de voogden zijner minderjarige erfgenamen of op de uitvoerders der uiterste wilsbeschikking.

§ 2. Van de aanbidding.

Artikel 27.

De schatplichtigen mogen de gouden en zilveren werken alleen aanbieden of doen aanbieden aan een kantoor, waaronder zij hun beroep uitoefenen.

Het beroep wordt geacht te worden uitgeoefend in de gemeente of in de gemeenten, waar de beroepsaangiften zijn gedaan, bedoeld bij de artikelen 48 en 49.

Artikel 28.

De werken, die ter stempeling op gewaarborgd gehalte worden aangeboden, mogen niet voltooid zijn, doch moeten tot een staat van bewerking gebracht zijn, welke toelaat het onderzoek tot alle deelen uit te strekken en welke zoowel tegen eene verandering van hunne oorspronkelijke bestemming als tegen eene beschadiging der stempelteeikens bij de verdere bearbeiding waarborgt.

Artikel 29.

Werken, die na aaneenvoeging hunner verschillende deelen niet meer vatbaar zouden zijn voor behoorlijk onderzoek, worden bij losse gedeelten aangeboden.

Artikel 30.

Ter beoordeeling van den essaieur moeten de werken, die ter stempeling op gewaarborgd gehalte worden aangeboden, zooveel mogelijk van verlengstukken voorzien zijn.

Artikel 31.

De werken gaan vergezeld van een borderel, waarop hunne bestemming als handelsartikel, metaalsoort, getal en gewicht worden vermeld.

Voor zooverre de werken ter stempeling op gewaarborgd gehalte worden aangeboden, worden bovendien vermeld het gehalte en de verschillende, afzonderlijk op te geven, smeltingen waartoe zij behooren.

De smeltingen worden afzonderlijk verpakt of, indien zij zich aan eenzelfde voorwerp bevinden, zoodanig omschreven dat zij duidelijk van elkander te onderscheiden zijn.

Indien niet wordt voldaan aan het bepaalde in dit artikel worden de werken niet tot het onderzoek toegelaten.

§ 3. Van het onderzoek en de stempeling.

Artikel 32.

De essaieur is gerechtigd het onderzoek in te stellen zoowel op de verlengstukken als op de gouden en zilveren werken zelve.

Artikel 33.

Indien blijkt dat een of meerdere verlengstukken door soldeer of op eenige andere wijze aan het werk zijn aangezet, worden het metaal van het verlengstuk en dat van het werk afzonderlijk onderzocht.

Wordt zoodanig verschil in gehalte bevonden, dat daaruit, zonder de gedane ontdekking, in verband met het bepaalde in het eerste lid van artikel 19, schade voor den essaieur zoude hebben kunnen voortvloeien, dan wordt de smelting, waartoe het voorwerp behoort, ten kantore verbroken en is de aanbieder verschuldigd:

voor goud: vijftienmaal de belasting;

voor zilver: tienmaal de belasting;

gerekend naar het bruto-gewicht der smelting.

Artikel 34.

De essaieur is bevoegd de werken, aangeboden ter stempeling op een der gewaarborgde gehalten, door te snijden indien zij hem toeschijnen op bedekte wijze met vreemde stoffen te zijn opgevuld of gevoerd.

Blijkt het vermoeden juist, dan worden de voorwerpen, behoorende tot de smelting, waaruit het werk genomen is, verbroken en is de overtreder verschuldigd:

voor goud: vijftienmaal de belasting;

voor zilver: tienmaal de belasting;

gerekend naar het bruto-gewicht der smelting.

In het tegenovergestelde geval wordt den aanbieder de waarde van het fatsoen van het doorgesneden werk van Rijkswege vergoed.

Artikel 35.

Werken, waarvan het juiste gehalte niet anders dan bij versmelting kan worden bepaald, worden, zoo zij ter stempeling op gewaarborgd gehalte worden aangeboden, onderzocht door samensmelting van een of meerdere stukken, naar gelang van de grootte der smelting.

Bevestigt dit onderzoek de juistheid der aangifte dan wordt de waarde van het fatsoen der versmolten stukken den aanbieder van Rijkswege vergoed.

In het tegenovergestelde geval is, zonder eenige vergoeding, artikel 36 van toepassing.

Vaststelling van nieuwe bepalingen ten aanzien van den waarborg en de belasting op de gouden en zilveren werken.

Artikel 36.

Blijken tot eene smelting werken te behooren van lager gehalte dan voor die smelting is opgegeven, zoodanig dat hieruit, in verband met het bepaalde in het eerste lid van artikel 19, schade voor den essaieur had kunnen voortvloeien, dan is voor het onderzoek dier smelting essaailoon verschuldigd van 5 cent per gram goud en 2 cent per volle tien gram zilver, berekend naar het bruto-gewicht.

In dit geval worden de werken, tot die smelting behorende, gestempeld overeenkomstig het laagst bevonden gehalte of verbroken ter keuze van den aanbieder.

Artikel 37.

De losse gedeelten van de werken, in artikel 29 bedoeld, worden door den essaieur voorzien van een afslag van zijn herkenningstempel, het bevonden gehalte aanwijzende.

In voltooien staat aan het kantoor van waarborg teruggebracht, worden de werken op het door de herkenningsteekenen aangegeven gehalte gestempeld.

Indien zich aan de voltooide werken onderdeelen bevinden, niet van herkenningsteekenen voorzien, zal alleen stempeling op dat gehalte plaats hebben, wanneer ook die onderdeelen, na onderzoek, aan het gehalte blijken te voldoen.

Artikel 38.

Werken, bestaande uit goud van verschillende gewaarborgde gehalten of uit zilver van verschillende gewaarborgde gehalten, worden op het laagste bevonden gehalte gestempeld.

Werken, bestaande uit deelen van goud en zilver, beide van gewaarborgd gehalte, worden afzonderlijk voor iedere soort gestempeld.

Artikel 39.

Behalve de gouden en zilveren werken, in artikel 9 genoemd en onverminderd het bepaalde in artikel 36, worden de navolgende werken gestempeld met het teeken, bedoeld bij artikel 9:

- a. die, waarop het meesterteeken ontbreekt;
- b. die, bij welke de oppervlakte gekleurd, gegalvaniseerd of verfijnd is of in het algemeen, die, welke zoodanig bewerkt zijn, dat het gehalteonderzoek wordt bemoeilijkt;
- c. die, bedoeld bij het tweede lid van artikel 38, indien de stempelteekens na afwerking niet duidelijk zichtbaar zullen zijn.

Artikel 40.

Op onderdeelen van onedel metaal, blank-ijzer en blank-staal uitgezonderd, voorkomende aan voorwerpen, waaraan tevens gouden en zilveren werken zijn verbonden, moet, voor zooveel mogelijk, op voor het publiek voldoende duidelijke wijze, volgens voorschriften door Onzen Minister te geven, zijn aangebracht een der woorden, die door Ons zullen worden vastgesteld.

Artikel 41.

Wanneer bij de aanbieding ten kantore van waarborg niet is voldaan aan het bepaalde bij artikel 40, worden de werken ongestempeld teruggegeven en is de aanbieder verplicht een waarborgsom in geld te storten van 10 maal de verschuldigde belasting.

De werken moeten binnen acht dagen na eerste aanbieding, in den vereischten toestand, opnieuw aan het kantoor van waarborg ter belasting en stempeling worden aangeboden, bij gebreke waarvan de waarborgsom aan de schatkist vervalt, tenzij § 1 van het Negende Hoofdstuk toepassing vindt.

§ 4. Van het essaailoon.

Artikel 42.

Voor gehalteproeven, welke geen betaling van belasting tengevolge hebben, is essaailoon verschuldigd.

Het essaailoon wordt aan de Schatkist verantwoord.

Artikel 43.

Voor goud-essaaien is verschuldigd:
voor een kupelproef — drie gulden (f 3,—);
voor het toetsen van kleine werken — vijf cent per stuk (f 0,05).

Artikel 44.

Voor verguld-essaaien is verschuldigd:
voor een verguld-proef — drie gulden vijftig cent (f 3,50).

Artikel 45.

Voor zilver-essaaien is verschuldigd:
voor een kupelproef — vijftig cent (f 0,50);
voor een proef op den natten weg — vijftig cent (f 0,50);
voor het toetsen van kleine werken — twee cent per stuk (f 0,02).

Artikel 46.

De essaaibroodjes, kornetten, snippelingen en het vijlsel worden na elke proef aan de belanghebbenden teruggegeven.

Bij zilverproeven op den natten weg wordt het achterblijvend chloorzilver den aanbieder vergoed met zes cent (f 0,06) voor eene heele proefneming.

Voor eene halve of kwartproef van gelijken aard wordt die vergoeding in dezelfde verhouding verminderd.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Van het uitoefenen van het schatplichtig beroep.

Artikel 47.

Het schatplichtig beroep mag niet uitgeoefend worden in een gebouw, waarin een bank van leening is gevestigd of dat daarmede eenige inwendige gemeenschap heeft.

§ 1. Van de beroepsaangiften.

Artikel 48.

De schatplichtige doet aangifte bij het bestuur der gemeente, binnen welke hij zijn beroep zal uitoefenen, met nauwkeurige omschrijving van den aard van het bedrijf.

Indien de schatplichtige, behalve in gouden of zilveren werken, ook handel drijft in voorwerpen van onedel metaal, verklaart hij bij de aangifte, welken tak van handel hij als hoofdbedrijf wil zien aangemerkt.

Het beroep wordt geacht binnen eene bepaalde gemeente te worden uitgeoefend indien de schatplichtige in die gemeente een winkel, werkplaats, magazijn of kantoor houdt.

Indien de schatplichtige eene coöperatieve of andere vereniging of eene vennootschap is, geschiedt de aangifte door een der bestuurders of beheerende vennoten.

Artikel 49.

Schatplichtigen, die hun beroep niet binnen een bepaalde gemeente uitoefenen, doen aangifte bij het bestuur der gemeente, waar zij hun hoofdverblijf hebben.

Artikel 50.

De schatplichtige, die ophoudt zijn beroep binnen het Rijk of binnen eene bepaalde gemeente uit te oefenen, zijn bedrijf binnen eene gemeente verplaatst, of in den aard daarvan verandering brengt, doet binnen veertien dagen daarna aangifte bij het betrokken gemeentebestuur.

Artikel 51.

Van het overlijden van een schatplichtige doen de erfgenamen of rechtverkrijgenden, de voogden of curators of de

Vaststelling van nieuwe bepalingen ten aanzien van den waarborg en de belasting op de gouden en zilveren werken.

uitvoerders der uiterste wilsbeschikking binnen een maand na den datum van het overlijden aangifte bij het betrokken gemeentebestuur.

Artikel 52.

De aangiften, bedoeld in de artikelen 48—51, geschieden schriftelijk door middel van formulieren, die door Onzen Minister worden vastgesteld.

De gemeentebesturen stellen deze formulieren tegen den kostenden prijs verkrijgbaar.

Artikel 53.

Onverminderd de bepaling van artikel 1, wordt als schatplichtige beschouwd degene, die de aangifte gedaan heeft, bedoeld in de artikelen 48 en 49.

Zijne schatplichtigheid duurt voort zoolang de aangifte niet is gedaan, dat hij heeft opgehouden zijn beroep uit te oefenen.

Artikel 54.

De gemeentebesturen brengen de aangiften, in de artikelen 48—51 bedoeld, onverwijld ter kennis van den controleur van den waarborg tot wiens dienstkring hunne gemeente behoort.

Zij waken ervoor dat die aangiften naar behooren worden gedaan.

§ 2. Van het register.

Artikel 55.

De schatplichtigen houden een register, waarin dagelijks en doorlopend aantekening wordt gehouden:

a. van de gouden en zilveren werken, door aankoop of op andere wijze van niet-schatplichtigen verkregen;

b. van de gouden en zilveren werken, die zij tot herstelling onder zich hebben, voor zoover die werken ongestempeld zijn.

Indien het beroep in meer dan een perceel wordt uitgeoefend, wordt in elk perceel een register gehouden.

Vorm en inrichting van het register worden door Onzen Minister bepaald en ter openbare kennis gebracht.

Het register wordt genummerd en gewaarmerkt door den burgemeester der gemeente, waarin het beroep wordt uitgeoefend en ten aanzien van schatplichtigen, bedoeld in artikel 49, door den burgemeester der gemeente, waarin zij hun hoofdverblijf hebben.

Artikel 56.

De schatplichtigen zijn gehouden tot het ter inzage geven van hun register zoo dikwerf dit gevorderd wordt door de ambtenaren van den waarborg of door de andere ambtenaren, in artikel 117 bedoeld.

Het niet ter inzage geven op eerste aanvraag wordt als gemis van register beschouwd en gestraft.

Zij zijn niet verplicht het register uit handen te geven anders dan op rechterlijk bevel.

§ 3. Van het toezicht op in den handel aanwezige gouden en zilveren voorwerpen.

Artikel 57.

Onverminderd het bepaalde bij artikel 15, eerste lid, mag een schatplichtige niet onder zich hebben:

a. voltooide gouden of zilveren werken, niet voorzien van eenig Rijksstempelteeken;

b. voltooide gouden en zilveren werken, voorzien van een Rijksstempelteeken, dat in verband met de bepalingen dezer wet niet op het voorwerp mag voorkomen;

c. voltooide gouden of zilveren werken, waarop een der teekens ontbreekt, bedoeld bij artikel 10, indien dat teeken door of krachtens de bepalingen dezer wet wordt geëischt;

d. gewaarborgde belaste werken, niet voorzien van een meester-teeken, voor zooverre dat krachtens artikel 22 is vereischt;

e. voorwerpen, bedoeld bij artikel 40, waarbij het onedel metaal niet voorzien is van een der woorden, krachtens dat artikel vereischt.

Hij mag evenmin met deze werken of voorwerpen handel drijven.

Het bepaalde in het eerste en tweede lid heeft geen betrekking op voorwerpen, ten aanzien waarvan de schatplichtige kan aantoonen, dat hij ze tot herstelling onder zich heeft.

Onder de bepaling van het eerste lid vallen ook de werken, tot persoonlijk gebruik van den schatplichtige en zijn gezin dienende, alsmede die, welke dienen tot persoonlijk gebruik van het in dienst zijnd personeel, zoolang dit bij den schatplichtige in woning, winkel, werkplaats, magazijn of kantoor is.

Artikel 58.

Gouden en zilveren werken kunnen door de ambtenaren naar een kantoor van waarborg worden overgebracht ten einde aldaar te onderzoeken, of strijd met de bepalingen dezer wet bestaat.

Wordt het werk overeenkomstig de bepalingen dezer wet bevonden, dan wordt de aan het werk veroorzaakte schade van Rijkswege vergoed.

In het tegenovergestelde geval vindt artikel 123 toepassing.

Artikel 59.

Indien een schatplichtige een reeds gestempeld werk gedeeltelijk vernieuwt, zoodanig dat dit eene toename van het gewicht van het voorwerp met meer dan twee gram goud of tien gram zilver tengevolge heeft, is hij verplicht tot bijbetaling der belasting en, naar gelang van omstandigheden, ook tot herstempeling.

Werken, die zoodanig veranderd of vervormd worden, dat er een ander voorwerp ontstaat, moeten opnieuw belast en, naar gelang van omstandigheden, ook opnieuw gestempeld worden.

§ 4. Van den handel.

Artikel 60.

De schatplichtigen zijn gehouden, op verzoek kosteloos inlichting te geven omtrent de beteekenis der stempelteekens, krachtens deze wet vastgesteld.

Artikel 61.

Voorwerpen met een gehalte aan goud of zilver van minder dan 250 duizendsten of voorwerpen, die geheel bestaan uit onedel metaal, mogen niet verhandeld worden, noch in het handelsverkeer worden aangeduid met de woorden „goud” of „zilver”, of eene vertaling van die woorden, noch onder eenige benaming, waarin de woorden „goud” of „zilver” of eene vertaling van die woorden voorkomen of waaruit zoude moeten worden afgeleid dat de voorwerpen goud of zilver bevatten.

Deze voorwerpen mogen in de winkels der schatplichtigen, bedoeld in het tweede lid van artikel 48, niet voorzien zijn van roode of blauwe etiketten.

Artikel 62.

Gouden en zilveren werken mogen alleen dan met de woorden „gewaarborgd” of „gekeurd” worden aangeduid indien zij voorzien zijn van een der merken, bedoeld bij artikel 8.

Elke aanduiding van gouden en zilveren werken, waaruit misleiding van het publiek kan voortkomen, is verboden.

Artikel 63.

Gewaarborgde belaste gouden en zilveren werken mogen alleen van roode etiketten worden voorzien, op welke het gehalte van het werk in duizendsten moet worden vermeld.

Belaste gouden en zilveren werken mogen alleen van blauwe etiketten worden voorzien.

Vaststelling van nieuwe bepalingen ten aanzien van den waarborg en de belasting op de gouden en zilveren werken.

Artikel 64.

Indien een schatplichtige, bedoeld in het tweede lid van artikel 48, de verklaring heeft afgelegd, dat hij in hoofdzaak handel drijft in gouden en zilveren werken, mag hij de voorwerpen van onedel metaal alleen uitstellen of tentoonstellen in ruimten, kasten of uitstallingen, waarop, op voor het publiek voldoende duidelijke wijze, staat vermeld „onedel metaal”.

Indien de schatplichtige de verklaring heeft afgelegd, dat hij in hoofdzaak handel drijft in voorwerpen van onedel metaal, moet hij de gouden en zilveren voorwerpen steeds in eene afzonderlijke ruimte, kast of uitstalling, afgescheiden van alle andere ten verkoop in voorraad zijnde goederen, met aanwijzend opschrift, gescheiden houden.

Artikel 65.

In elken winkel, werkplaats, magazijn of kantoor der schatplichtigen moet, ten genoegen van den controleur, op eene in het oog vallende plaats, duidelijk zichtbaar zijn aangebracht een formulier, waarop, met toelichting, voorkomen vergrootte afbeeldingen der onderscheidene Rijksstempelteekens.

De formulieren worden door Onzen Minister vastgesteld.

Zij zijn tegen eene door Onzen Minister te bepalen vergoeding aan de kantoren van waarborg verkrijgbaar.

Artikel 66.

De rekeningen en kwitantien, alsmede bij zicthendingen de lijsten, betreffende gouden en zilveren werken, moeten, indien zij aan niet-schatplichtigen worden ter hand gesteld of toegezonden, zijn ingericht op de wijze als door Onzen Minister zal worden voorgeschreven.

ZESDE HOOFDSTUK.

Van handels-essaieurs en affineerders.

Artikel 67.

Niemand mag den titel van handels-essaieur voeren, tenzij hij voldaan heeft aan een examen, waarvan het programma door Onzen Minister wordt vastgesteld.

Het examen wordt afgenomen door eene commissie van drie leden, die door Onzen Minister worden benoemd.

Om tot het examen te worden toegelaten, wordt de overlegging vereischt van een getuigschrift van goed gedrag, afgegeven door het gemeentebestuur van de woonplaats des verzoekers.

Artikel 17, vierde lid, is van toepassing.

Artikel 68.

De handels-essaieurs en affineerders moeten eene aangifte doen, als bedoeld in artikel 48 dezer wet.

Artikel 69.

Zij houden een register, waarin worden ingeschreven de baren, speciën of ander materiaal, dat hun ter beproefing, affineering of versmelting wordt ter hand gesteld.

Zij vermelden daarin den dag van de ontvangst en dien van de wederaflevering, het gewicht vóór en na de proefneming en de daarbij verkregen uitkomst.

Het register wordt genummerd en gewaarmerkt door den burgemeester der gemeente, waar het beroep wordt uitgeoefend.

Vorm en inrichting van het register worden door Onzen Minister bepaald en ter openbare kennis gebracht.

Artikel 70.

Zij voorzien de gouden, zilveren of vergulde baren, welke door hen op het gehalte onderzocht zijn, of welke door hen uit speciën of eenig ander materiaal samengesmolten zijn, met den afslag van een eigen stempel, voerende de naam-

letters van den houder, benevens een, met goedkeuring van Onzen Minister, gekozen zinnebeeld.

De affineerders plaatsen nevens dit merk op elke door hen bewerkte baar nog het woord „affineering”.

De stempels der verschillende handels-essaieurs moeten kennelijk van elkaar onderscheiden zijn.

Artikel 71.

Het bevonden gehalte wordt op elke baar in duizendsten uitgedrukt naast den afslag van den stempel, in het voorgaand artikel vermeld.

De baren worden daarenboven voorzien van een volgnummer en gaan bij de aflevering vergezeld van een door den essaieur ondertekend borderel, de aanwijzing behelzende van het nummer, het gewicht en het gehalte van elke baar.

Artikel 72.

De handels-essaieurs zijn aansprakelijk voor de juistheid hunner opgaven.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Van openbare verkooping en banken van leening.

Artikel 73.

Gouden en zilveren werken, niet van de vereischte Rijksstempelteekens of — in het geval bij artikel 40 bedoeld — niet voorzien van een der woorden, krachtens dat artikel vereischt, mogen niet in openbare veiling gebracht, noch tegelijk met voor de veiling bestemde voorwerpen worden tentoongesteld.

Artikel 63 is van toepassing.

Artikel 74.

De werken, welke ter voldoening aan de bepalingen van het voorgaand artikel een Rijksstempelteken moeten ontvangen, mogen aan geen ander kantoor van waarborg daartoe worden aangeboden dan aan dat, binnen welks kring de verkooping moet plaats hebben.

Artikel 75.

Van het houden eener openbare verkooping, waarin gouden of zilveren werken voorkomen, wordt door den notaris, griffier, deurwaarder of anderen ambtenaar, te wiens overstaan zij zal gehouden worden, of, bij ontstentenis van dezen, door den bijzonderen persoon, die dezelve of het toezicht daarover houden zal, ten minste drie dagen te voren aangifte gedaan aan het kantoor van waarborg, binnen welks kring de verkooping zal plaats hebben. Van dat oogenblik af moeten de ambtenaren van den waarborg, op de eerste aanvraag, worden toegelaten tot het bezichtigen der ten verkoop bestemde werken.

Bij verkooping door banken van leening of andere verkooping, die op vaste tijdstippen gehouden worden, is eene opgave dier tijdstippen en der veranderingen, welke in de bepaling derzelve gebracht mochten worden, voldoende.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Van den in-, uit- en doorvoer.

Artikel 76.

De wettelijke bepalingen op den in-, uit- en doorvoer in het algemeen zijn mede van toepassing op den in-, uit- en doorvoer der gouden en zilveren werken, behoudens de bijzondere bepalingen van dit hoofdstuk.

Indien de formaliteiten, voorgeschreven bij artikel 78, niet worden in acht genomen of indien de aangifte onjuiste opgave van metaalsoort inhoudt, is dubbele belasting verschuldigd.

Vaststelling van nieuwe bepalingen ten aanzien van den waarborg en de belasting op de gouden en zilveren werken.

§ 1. *Van den invoer.*

Artikel 77.

Ingevoerde gouden en zilveren werken worden, voor zoover zij voltooid zijn, op kosten van den belanghebbende, onder verzegeling of plombearing gehouden tot na de aankomst ten kantore van waarborg, tenzij de vervoermiddelen of de colli, waarin die werken uit het buitenland worden ingevoerd, zelve bewaakt of verzegeld worden, in welk geval de afzonderlijke verzegeling tot na de aankomst ter losplaats kan worden uitgesteld.

Artikel 78.

De aangifte ten invoer geschiedt door overlegging van eenen inventaris in duplo, behelzende, behalve hetgeen bij elke andere aangifte vereischt wordt:

a. afzonderlijke opgave der metaalsoort, voor zooverre het goud of zilver betreft;

b. de opgave van het kantoor van waarborg, waar de werken ter belasting en stempeling zullen worden aangeboden.

Het eene exemplaar van dien inventaris wordt rechtstreeks naar het daarin aangewezen kantoor van waarborg opgezonden; het andere blijft bij de werken en wordt gehecht aan de documenten, waarop deze vervoerd worden.

Artikel 79.

Bij de aangifte, zoowel wanneer zij ten doorvoer of op entrepôt als wanneer zij ten invoer gedaan wordt, moet zekerheid worden gesteld voor een vierde van de waarde der werken ten genoegen van den ontvanger der invoerrechten en accijnzen en zulks zoo ter verzekering van de invoerrechten als van de belasting, bij deze wet geregeld.

Artikel 80.

De aangifte geschiedt:

a. bij invoer op generale verklaring, ter losplaats op die verklaring aangewezen;

b. bij invoer op andere wijze, aan het eerste kantoor der invoerrechten, in welk geval het vervoer naar het kantoor van waarborg op eenen afzonderlijken volgbrief geschiedt.

Artikel 81.

Indien het kantoor van waarborg, in den inventaris vermeld, zich bevindt ter plaatse, waar het kantoor van betaling der invoerrechten is gevestigd, worden de werken op den volgbrief, die in het geval van artikel 80 onder *b* ten eersten kantore is afgegeven en in dat van artikel 80 onder *a* ter losplaats gelicht moet worden, naar het kantoor van waarborg vervoerd, waar tevens de visitatie door de ambtenaren der invoerrechten en accijnzen verricht wordt.

Na den afloop der visitatie en de betaling der invoerrechten worden de goederen overgelaten aan de ambtenaren van den waarborg.

Artikel 82.

Indien het kantoor van waarborg, in den inventaris vermeld, elders dan ter losplaats gevestigd is, worden de werken, na de visitatie en de afteekening van het betalingspaspoort, door de ambtenaren der invoerrechten en accijnzen opnieuw verzegeld en aan den belanghebbende ter hand gesteld om naar het kantoor van waarborg te worden vervoerd onder geleide van een bijzonderen volgbrief, welke gelijktijdig met het betalingspaspoort, tegen zekerheidstelling als in artikel 79 vermeld, wordt afgegeven, onder intrekking van den vorigen volgbrief, voor zoover de werken daarmede ter losplaats waren aangebracht.

Indien in den inventaris meer dan één kantoor van waarborg is opgegeven, geschiedt het vervoer naar die kantoren op zoovele afzonderlijke volgbrieven als er verschillende kantoren zijn opgegeven.

Artikel 83.

In geval van bekeuring ter zake van overtreding der wetten op den in-, uit- en doorvoer worden, wanneer er geen ontslag onder borgtocht is verleend, de werken niet aan een kantoor van waarborg aangeboden of, zoo zij reeds daarheen mochten zijn overgebracht, wederom teruggehaald van wege den ontvanger der invoerrechten en accijnzen, onder wiens bewaring zij blijven berusten, totdat de behandeling van het strafbaar feit is afgelopen.

Wanneer de werken tegen zekerheidstelling zijn ontslagen, kunnen zij naar een kantoor van waarborg worden doorgezonden.

Artikel 84.

Na voldoening der belasting en stempeling aan het aangewezen kantoor van waarborg en nadat hiervan op den volgbrief aantekening is gesteld, onder bijvoeging der verklaring dat de verzegeling ongeschonden en de goederen overeenkomstig den inventaris bevonden zijn, worden de goederen aan den belanghebbende teruggegeven en wordt de afgeteekende volgbrief naar het kantoor van afgifte teruggezonden.

Artikel 85.

Indien de volgbrief niet binnen den tijd van twee maanden, van de in het voorgaande artikel bedoelde aantekening voorzien, ten kantore van afgifte is terugontvangen, wordt de aldaar gestelde zekerheid ingevorderd.

Artikel 86.

Gouden en zilveren werken, op den voet van de artikelen 87—92 uitgevoerd, zijn, in geval van wederinvoer binnen het Rijk, bij welken al de voorschriften, voor den invoer van buitenlandsche werken gegeven, moeten worden in acht genomen, op nieuw aan belasting onderworpen.

Zij ontvangen alsdan andermaal het teeken, bedoeld bij artikel 10 onder *d*.

Wij behouden Ons voor, in bijzondere gevallen, wanneer de uitvoer der daartoe reeds gestempelde werken niet heeft kunnen plaats hebben, die werken kosteloos voor de tweede maal van dat teeken te doen voorzien.

§ 2. *Van den uitvoer.*

Artikel 87.

Bij uitvoer door schatplichtigen van nieuwe, ongebruikte, gewaarborgde belaste gouden en zilveren werken, wordt teruggave van belasting verleend, berekend naar den maatstaf bij deze wet bepaald, indien wordt in acht genomen hetgeen bij de artikelen 88—92 wordt voorgeschreven.

Artikel 88.

De schatplichtige brengt de werken over naar een kantoor van waarborg, onder hetwelk hij zijn bedrijf uitoefent.

De werken gaan verzegeld van een borderel, inhoudende een nauwkeurige omschrijving van de soort, het gewicht en het getal.

Zij ontvangen aldaar het teeken, bedoeld bij artikel 10 onder *d* en worden, verzegeld op kosten van den aanbieder, aan dezen teruggegeven, voorzien van een document, inhoudende dezelfde omschrijving als het borderel benevens opgave van de stempelmerken, de verpakking en de verzegeling.

Artikel 89.

Voor zeer groote partijen kunnen de werkzaamheden voor den uitvoer, uitgezonderd het afstampelen met goedvinden van den controleur, geschieden ter plaatse, waar zich de goederen bevinden.

Vaststelling van nieuwe bepalingen ten aanzien van den waarborg en de belasting op de gouden en zilveren werken.

Artikel 90.

Het document van uitvoer wordt ter uiterste wacht, langs welke de uitvoer plaats heeft, ter intrekking aangeboden.

Het wordt aldaar door een of meer ambtenaren afgeteekend.

Artikel 91.

De ambtenaren ter uiterste wacht hebben het recht zich de werken te doen vertoonen.

Indien bevonden wordt, dat werken, die op de omschrijving voorkomen, ontbreken, wordt de zending, onverminderd de straf, bij artikel 113 genoemd, met eene onderteekende verklaring naar het betrokken kantoor van waarborg teruggezonden.

Artikel 92.

Na de intrekking van het document wordt dit naar het betrokken kantoor van waarborg teruggezonden.

De teruggave van de belasting geschiedt na de terugkomst van het behoorlijk afgeteekend document.

Artikel 93.

In het belang van den uitvoerhandel worden, bij algemeenen maatregel van bestuur, regelen getroffen omtrent het voorhanden hebben van en het verkeer met voltooide, onbelaste en ongestempelde gouden en zilveren werken.

§ 3. Van den doorvoer.

Artikel 94.

De gouden en zilveren werken, welke ten doorvoer zijn aangegeven, worden niet naar een kantoor van waarborg overgebracht.

Het exemplaar van den inventaris, dat niet aan het transitopaspoort of ander document, den doorvoer wettigende, gehecht wordt, blijft aan het kantoor van aangifte.

Op entrepôt aangegeven, worden de werken alleen dan, wanneer zij uit het entrepôt ten invoer worden uitgeslagen, naar het kantoor van waarborg overgebracht.

Artikel 95.

Wanneer van den doorvoer wordt afgezien, wordt het document niet gezuiverd zoolang niet uit eene aantekening, door een ambtenaar van den waarborg daarop gesteld, blijkt, dat de werken, waarvoor het is afgegeven, op een der waarborgkantoren aan belasting en stempeling zijn onderworpen geworden.

Artikel 96.

Gouden en zilveren werken, bestemd als inzendingen op hier te lande te houden tentoonstellingen, kunnen op gelijke wijze behandeld worden als goederen, bestemd ten doorvoer, mits daarvoor door Onzen Minister machtiging worde verleend.

Door Onzen Minister kunnen aan die machtiging voorwaarden worden verbonden.

NEGENDE HOOFDSTUK

Algemeene bepalingen.

§ 1. Van stempelgeschillen.

Artikel 97.

Geschillen over de toepassing van het bepaalde in de artikelen 15, tweede lid, 34, 39 onder *b* en *c* en 40 worden beslist door Onzen Minister.

De gouden en zilveren werken worden onder gemeenschappelijke verzegeling gebracht van den controleur en den schatplichtige.

Artikel 98.

Binnen acht dagen, na den dag, waarop de werken waren aangeboden, kan de schatplichtige schriftelijk zijne bezwaren bij den controleur indienen.

Artikel 99.

Na afloop van den termijn, in het vorig artikel genoemd, worden de werken door den controleur, vergezeld van diens schriftelijk advies en — zoo dit is ingediend — van het bezwaarschrift van den schatplichtige, aan Onzen Minister ingezonden, tenzij artikel 100 toepassing vindt.

Artikel 100.

Indien de schatplichtige daartoe schriftelijk zijn verlangen te kennen geeft, wordt de commissie gehoord, in het volgend artikel bedoeld.

Artikel 101.

Er is eene commissie van advies voor den waarborg, bestaande uit den inspecteur van den waarborg, tevens voorzitter, benevens drie schatplichtigen en een essaieur, die door Ons worden benoemd.

Aan de commissie wordt door Ons een secretaris toegevoegd. De secretaris heeft een adviseerende stem.

Aan de niet ambtelijke leden wordt door Ons presentiegeld toegekend.

De essaieur en de drie schatplichtigen-leden worden benoemd voor den tijd van vier jaren. De helft treedt periodiek om de twee jaren af, volgens een daarvan op te maken rooster.

De werkzaamheden en bevoegdheden der commissie worden door Onzen Minister bepaald.

Artikel 102.

Ingeval artikel 100 toepassing vindt, worden de werken door den controleur, vergezeld van diens advies en — zoo dit is ingediend — van het bezwaarschrift van den schatplichtige, aan den voorzitter der commissie toegezonden.

De commissie zendt een gemotiveerd advies in aan Onzen Minister.

De beslissing van Onzen Minister wordt aan den betrokkene medegedeeld.

§ 2. Van essuaigeschillen en geschillen over de echtheid van stempelteekens.

Artikel 103.

Indien een schatplichtige zich bezwaard acht door de uitkomst van het onderzoek, door een essaieur van den waarborg ingesteld naar het gehalte van een ter belasting en stempeling aangeboden gouden of zilveren werk, is hij bevoegd een nader onderzoek te verlangen.

Dit onderzoek geschiedt door een door Ons aan te wijzen ambtenaar van 's Rijks Munt.

Artikel 104.

In het geval, bedoeld in artikel 103, worden de werken, na door den controleur en den belanghebbende verzegeld te zijn, aan Onzen Minister opgezonden, vergezeld van eene door beide partijen onderteekende nota, omschrijvende het geschil waarin beslissing wordt gevraagd.

Door onzen Minister worden de werken doorgezonden aan den ambtenaar, bedoeld in het tweede lid van artikel 103.

Indien het werken betreft, die op den toets onderzocht zijn, wordt de plaats, waar getoetst is, zooveel mogelijk aangeduid.

De uitkomst van het onderzoek wordt medegedeeld aan Onzen Minister, die aan de belanghebbenden kennis geeft.

Vaststelling van nieuwe bepalingen ten aanzien van den waarborg en de belasting op de gouden en zilveren werken.

Artikel 105.

De kosten, verbonden aan het opzenden en het onderzoek, in het vorig artikel bedoeld, komen ten laste van de in het ongelijk gestelde partij.

Indien de schatplichtige in het ongelijk is gesteld, worden hem de goederen niet teruggegeven dan na voldoening dier kosten.

De kosten van onderzoek zullen als minimum f 0,50 bedragen en worden overigens berekend op den voet van het bepaalde in § 4 van het Vierde Hoofdstuk.

Artikel 106.

Door de door Ons aan te wijzen ambtenaren van 's Rijks Munt wordt aan Onzen Minister desverlangd rapport uitgebracht:

a. over het gehalte van ter verwerking bestemd goud en zilver, dat overeenkomstig het tweede lid van artikel 18 ten onderzoek is aangeboden;

b. over het gehalte van werken, welke op verklaring van den essaieur voorzien zijn van een der gehaltemerken zonder voorzien te zijn van een jaarletterteeken;

c. over de echtheid of onechtheid van stempelteekens.

Artikel 107.

De eigenaar van eenig gouden of zilveren werk, die meenen mocht dat het daarop voorkomend gehaltemerk een te hoog gehalte aanwijst, is bevoegd om een onderzoek te verlangen door den ambtenaar van 's Rijks Munt, bedoeld in het tweede lid van artikel 103.

Voor het onderzoek is essaailoon verschuldigd op den voet van het bepaalde in § 4 van het Vierde Hoofdstuk.

Van den uitslag van het onderzoek wordt mede aan Onzen Minister kennis gegeven.

§ 3. *Van het verband van burgerlijke en strafgedingen met essaaigeschillen.*

Artikel 108.

In alle burgerlijke en strafgedingen, waarin de beslissing afhangt van die in een geschilpunt betreffende het gehalte van een gouden of zilveren werk of de echtheid of onechtheid van een stempelteeken, moet een der ambtenaren van 's Rijks Munt, bedoeld in de artikelen 103 en 106, als deskundige gehoord worden.

De berichten van den ambtenaar moeten de gronden behelzen, waarop zij rusten en onderteekend zijn.

Voor die berichten worden geen kosten berekend dan die van zegel en registratie, voor zoover die verschuldigd zijn.

Artikel 109.

Wanneer de beslissing van een burgerlijk geding afhankelijk is van die in een geschilpunt, als in het vorig artikel bedoeld, beveelt de rechter, hetzij op verzoek van een der partijen, hetzij ambtshalve, bij interlocutoir vonnis, dat het bericht van een der abtenaren van 's Rijks Munt, bedoeld in de artikelen 103 en 106, worde ingewonnen.

Op dit deskundig onderzoek zijn de bepalingen der achtste afdeeling van den derden Titel van het eerste Boek van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering van toepassing, voor zooveel daarvan niet bij dit of het voorgaande artikel dezer wet is afgeweken.

§ 4. *Van de invordering bij dwangbevel.*

Artikel 110.

Hij die krachtens deze wet belasting of essaailoon verschuldigd is of verplicht is een waarborgsom in geld te storten, kan daartoe worden genoodzaakt bij dwangbevel.

Het dwangbevel wordt uitgevaardigd door den controleur van den waarborg te wiens kantore het verschuldigde moet worden voldaan. Het wordt uitvoerbaar verklaard door den rechter van het kanton waarin het kantoor van waarborg is gelegen.

Het wordt ten uitvoer gelegd met inachtneming van de voorschriften, bij het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering ten aanzien van het ten uitvoer leggen van vonnissen gegeven.

Artikel 111.

Hij, tegen wien het dwangbevel is uitgevaardigd, kan daartegen in verzet komen totdat het dwangbevel volgens de bepalingen, bij het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering ten aanzien van vonnissen vastgesteld, gerekend moet worden ten uitvoer te zijn gelegd.

Het verzet, tijdig en op de hierna voor te schrijven wijze gedaan, schorst de uitvoering van het dwangbevel.

De akte van verzet moet de middelen, waarop het verzet gegrond is, omschrijven, op straffe van nietigheid.

Het verzet geschiedt bij deurwaardersexploijt, met dagvaarding van den ambtenaar, die het dwangbevel heeft uitgevaardigd, voor de rechtbank van het arrondissement binnen hetwelk het betrokken kantoor van waarborg is gelegen.

De dagvaarding moet geschieden tegen eene rechtsdag, vallende binnen de vier weken na hare beteekening, op straffe van verval van het verzet.

TIENDE HOOFDSTUK.

Bepalingen van strafrechtelijken aard.

§ 1. *Strafbepalingen.*

Artikel 112.

Overtreding van artikel 57 onder *a*, *b*, *d* en *e*, alsmede onder *c*, voor zoover betreft het cijferteeken of het teeken bij uitvoer, wordt gestraft met geldboete van ten hoogste honderd gulden.

Overtreding van artikel 57 onder *c*, voor zoover betreft het teeken hetwelk het kantoor aanduidt of het jaarletterteeken, wordt gestraft met geldboete van ten hoogste vijf en twintig gulden.

Overtreding van het bepaalde in een der artikelen 26, 27, 48, 49, 50, 51, 55, 56, 61, tweede lid, 63, 64, 65, 66, 69, 70 en 71 wordt gestraft met geldboete van ten hoogste vijftig gulden.

Overtreding van het bepaalde in een der artikelen 73 en 75 wordt gestraft met geldboete van ten hoogste honderd gulden ten laste van den notaris, griffier, deurwaarder of anderen ambtenaar, te wiens overstaan de verkoopplaats heeft, of, bij ontstentenis van den zoodanige, ten laste van den bijzonderen persoon, die de verkoop of het toezicht over dezelve houdt.

Overtreding van het bepaalde in het eerste lid van artikel 67 wordt gestraft met geldboete van ten hoogste driehonderd gulden.

Bij overtreding van het bepaalde in artikel 57 wordt eene afzonderlijke straf opgelegd voor elk voorwerp ten aanzien waarvan de overtreding is gepleegd.

Artikel 113.

Het ontbreken, bij uitvoer, van werken, omschreven in het document, bedoeld in het derde lid van artikel 88, wordt gestraft met geldboete ten laste van den belanghebbende, van ten hoogste tien maal de belasting, die bij uitvoer van de ontbrekende werken zoude zijn teruggegeven.

Artikel 114.

Overtreding van hetgeen bij den algemeenen maatregel van bestuur, bedoeld bij artikel 93, is voorgeschreven, wordt gestraft met geldboete van ten hoogste vijfhonderd gulden.

Wanneer de bekeuring bij transactie is afgedaan, wanneer eene veroordeeling te dier zake onherroepelijk is geworden of daaraan door den veroordeelde vrijwillig is voldaan of wanneer het recht tot strafvordering krachtens artikel 74 van het Wetboek van Strafrecht is vervallen, kan door Onzen Minister aan den bekeurde of veroordeelde het genot van de voorrechten, door den algemeenen maatregel van bestuur toegekend, voor den tijd van vijf jaren worden ontzegd.

Artikel 115.

Overtreding van het bepaalde in een der artikelen 47, 61, eerste lid en 62 wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste drie maanden of geldboete van ten hoogste zeshonderd gulden.

Indien tijdens het plegen van het strafbare feit nog geen vijf jaren zijn verlopen sedert eene vroegere veroordeeling van den schuldige wegens het plegen van een der in het eerste lid bedoelde strafbare feiten onherroepelijk is geworden of de opgelegde boete is betaald, kan gevangenisstraf van ten hoogste zes maanden worden opgelegd.

Artikel 116.

De bij deze wet strafbaar gestelde feiten worden beschouwd als overtredingen, behalve de feiten, strafbaar gesteld bij artikel 115, die als misdrijven worden beschouwd.

Indien de overtreding is gepleegd door eene coöperatieve of andere vereniging of eene vennootschap, wordt de straf uitgesproken tegen de bestuurders of beheerende vennoten.

§ 2. *Van het opsporen en vervolgen der strafbare feiten.*

Artikel 117.

Met het opsporen van overtredingen dezer wet zijn, behalve de ambtenaren in artikel 16 bedoeld en de personen, genoemd in artikel 8 n°. 1—4 en 6 van het Wetboek van Strafvordering, belast alle ambtenaren van Rijks- en gemeentepolitie.

De ambtenaren van den waarborg moeten bij het uitoefenen hunner werkzaamheden voorzien zijn van een bewijsstuk, door Onzen Minister vast te stellen, waaruit hunne bevoegdheid blijkt, en dat zij op verzoek moeten vertoonen.

Zij maken van hunne bevinding proces-verbaal op, dat den bekeurde in afschrift wordt medegedeeld.

Artikel 118.

De processen-verbaal worden opgemaakt door minstens twee ambtenaren, waaronder althans één ambtenaar van den waarborg, die steeds met de leiding der werkzaamheden belast is.

De medewerking van een ambtenaar van den waarborg is niet noodzakelijk tot het constateeren van overtredingen van het bepaalde in een der artikelen 48, 49, 50, 51, 55, 56, 65 en 66.

Artikel 119.

De ambtenaren hebben het recht om de goederen, welke de schatplichtigen onder zich hebben, te visiteeren.

Zij hebben recht van toegang tot de woningen, winkels, werkplaatsen, magazijnen, kantoren en verblijfplaatsen der schatplichtigen en handels-essaieurs.

Indien zij van het recht, in het vorig lid bedoeld, bij nacht gebruik maken, zijn zij gehouden zich daarbij te doen vergezellen door het hoofd van het gemeentebestuur of enig door dezen aangewezen lid van hetzelfde of wel door eenen commissaris van politie.

De nacht wordt, in betrekking tot deze wet, gerekend gedurende de maanden April tot en met September van negen ure des avonds tot zes ure des morgens en gedurende de overige maanden des jaars van zeven ure des avonds tot zeven ure des morgens.

De bepalingen van dit artikel zijn ook van toepassing ten aanzien van de handels-essaieurs en affineerders.

Artikel 120.

Bij het binnentreden van woningen moeten de ambtenaren voorzien zijn van eene bijzondere lastgeving van wege Onzen Minister.

De lastgeving is persoonlijk.

Zij geldt voor een bepaalden rang en kan tusschentijds worden ingetrokken.

Artikel 121.

Indien aan de ambtenaren de opening der deuren of de ontsluiting van eenig vertrek, stuk huisraad of andere bergplaats geweigerd wordt, of wel indien niemand door hen wordt

aangetroffen, die hun den verlangden toegang verschaffen kan, zijn zij bevoegd, desnoods door het inroepen van den sterken arm, de sluiting te doen verbreken.

Artikel 122.

De ambtenaren zijn verplicht tot geheimhouding van hetgeen hun in plaatsen, waar zij op grond van deze wet binnentreden, omtrent het daar uitgeoefend wordend bedrijf is bekend geworden, voor zoover deze geheimhouding niet in strijd is met de bepalingen van deze of eene andere wet.

Artikel 123.

De ambtenaren zijn bevoegd in beslag te nemen al wat dienen kan tot bewijs van een gepleegd strafbaar feit.

De in beslag genomen voorwerpen worden, verzegeld met het ambtszegel van een der bekeurders, overgebracht naar de griffie der rechtbank, welke over het strafbaar feit uitspraak moet doen.

Indien de aangehaalde voorwerpen niet vatbaar zijn om vervoerd te worden, worden hetzij de voorwerpen zelve, hetzij de vertrekken, waarin zij zich bevinden, onder de bij het vorig artikel bedoelde verzegeling gebracht om daaronder, in afwachting van de rechterlijke beslissing, te verblijven.

Artikel 124.

De bekeuring wegens het plegen van een strafbaar feit, als in de artikelen 112, 113 en 114 genoemd, kan, zoolang niet is gedagvaard, door of van wege Onzen Minister bij transactie worden afgedaan.

*Slotbepalingen.***Artikel 125.**

Alle burgerlijke gedingen, waarin het Rijk ter zake van den waarborg als partij optreedt, worden in eersten aanleg ingesteld voor de arrondissements-rechtbanken en in hooger beroep en cassatie voortgezet naar de voorschriften van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering.

Artikel 126.

Alle schatplichtigen, handels-essaieurs en affineerders, zijn verantwoordelijk voor de daden hunner zaakgelastigden of bedienden, voor zooverre die met het door hen uitgeoefend bedrijf in verband staan.

Artikel 127.

Alle verzendingen per post, dienstzaken betreffende, tusschen de ambtenaren bij den dienst van den waarborg en die bij andere openbare diensten, zijn vrij van briefport.

Artikel 128.

Deze wet treedt in werking op een nader door Ons te bepalen tijdstip.

Met het in werking treden van deze wet vervalt de wet van 18 September 1852 (*Staatsblad* n°. 178), gewijzigd bij de wetten van 7 Mei 1859 (*Staatsblad* n°. 31), 15 April 1886 (*Staatsblad* n°. 64), 31 December 1887 (*Staatsblad* n°. 265), 15 April 1896 (*Staatsblad* n°. 70), 28 Mei 1901 (*Staatsblad* n°. 131) en 1 Juli 1909 (*Staatsblad* n°. 253).

Artikel 129.

Deze wet kan worden aangehaald onder den titel van „Waarborgwet 1916”.

*Overgangsbepalingen.***Artikel 130.**

Voor zoover krachtens deze wet andere Rijksstempeltekens worden vastgesteld dan die bestonden krachtens de wet van 18 September 1852 (*Staatsblad* n°. 178), blijven de vervallen stempeltekens geldig gedurende tien jaren na het in werking treden dezer wet.

Binnen die tijdsruimte kunnen de daarmede gestempelde werken kosteloos worden voorzien van een der tekens voor belaste werken, krachtens de tegenwoordige wet vastgesteld.

Vaststelling van nieuwe bepalingen ten aanzien van den waarborg en de belasting op de gouden en zilveren werken.

Artikel 131.

Zij die als schatplichtigen zijn ingeschreven in de registers der kantoren van waarborg bij het in werking treden dezer wet, worden geacht de aangifte te hebben gedaan, bedoeld bij alinea 1 van artikel 48.

Lasten en bevelen, dat deze in het *Staatsblad* zal worden geplaatst en dat alle Ministerieele Departementen, Autoriteiten, Colleges en Ambtenaren, wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven

De Minister van Financiën,

(221. 3.)

MEMORIE VAN TOELICHTING

Algemeene beschouwingen.

§ 1. Alvorens over te gaan tot het uiteenzetten van de beschouwingen, die geleid hebben tot het samenstellen van het ontwerp van wet, dat hierbij wordt aangeboden, zij in korte trekken geschiedenis en stelsel der tegenwoordig geldende wet op den waarborg en de belasting der gouden en zilveren werken in herinnering gebracht.

De eerste algemeene regeling op het stuk van den waarborg werd gegeven bij de Publicatie van het uitvoerend bewind der Bataafsche Republiek van 21 Juli 1800 (1), door welke alle hier te lande tot dusverre gegolden hebbende plakaten, ordonnantiën, keuren, enz. werden afgeschaft.

Deze regeling werd opgevolgd door de wet van 11 April 1807 (2), welke tevens van de gouden en zilveren werken belasting hief.

Na de inlijving bij Frankrijk werd hier executeoir verklaard de wet van 19 Brumaire, an VI (9 November 1797) (3), welke wet na de omwenteling provisioneel werd gehandhaafd bij Koninklijk Besluit van 26 December 1813, n°. 8 (*Staatsblad* n°. 18). Ook deze wet was zoowel waarborg- als belastingwet. Al deze wetten gingen, in aansluiting aan vroeger geldende toestanden, uit van het beginsel van regeling van het bedrijf, in zooverre als zij verboden binnen het Rijk gouden of zilveren voorwerpen beneden de, bij de wet erkende gehalten te vervaardigen. Terwijl nu de publicatie van 1800 blijkbaar ten deze het binnen- en het buitenlandsch goud en zilver op gelijken voet behandelde, werd door de beide volgende wetten de invoer van buitenslands vervaardigde gouden en zilveren werken, zonder eenige beperking omtrent het gehalte, toegelaten. Het springt in het oog dat tengevolge van deze omstandigheid de werking van deze wetten op den duur niet anders dan eene hoogst nadeelige kon zijn voor de Nederlandsche werkmeesters. Want wel werden de buitenlandsche werken met een afzonderlijken stempel gestempeld en werden bij de wet van 10 Maart 1815, n°. 145 (*Staatsblad* n°. 25), ter „voorziening tegen den clandestinen invoer en verkoop van buitenslands gefabriceerde werken” strengere voorschriften voor den invoer gegeven (4), maar dit kon niet verhinderen, dat het goedkoopere buitenlandsche goud- en zilverwerk het Nederlandsche terugdrong.

(1) Houdende een reglement of ordonnantie, waarnaar de goud of zilvermeden binnen de Bataafsche republiek, mitsgaders zoodanige winkeliers of andere personen, die in gemaakt goud- of zilverwerk negotie doen of handel drijven, zich zullen hebben te gedragen.

(2) Wet op het verwerken, invoeren en verkoopen van gouden en zilveren werken, mitsgaders den ophef der belasting op dezelve.

(3) Loi, relative à la surveillance du Titre et à la perception des droits de garantie des matières et ouvrages d'or et d'argent. De wijze van invoering werd bepaald bij decreet van 29 November 1811.

(4) Ten onrechte — bij de behandeling der tegenwoordige wet in de Tweede Kamer der Staten-Generaal werd, er door den toenmaligen afgevaardigde voor Gonda, mr. METMAN, reeds op gewezen — wordt het in de Memorie van Toelichting tot het ontwerp, dat de wet van 18 September 1852 (*Staatsblad* n°. 178) is geworden, aldus voorgesteld alsof eerst de wet van 1815 dien invoer toeliet. Zoowel de wet van 1807 artikelen 10—16 als de Fransche wet artikelen 23 en 24 kenden dien invoer en stelden dan ook een afzonderlijk teeken voor vreemde werken vast.

Verbetering in dezen toestand aan te brengen, was, naast belastingvermeerdering, het doel van de wet van 1852. Zij trachtte dit doel te bereiken door het verbod van het verwerken van goud en zilver op lager gehalte dan de erkende op te heffen, den waarborg voor de werken van de hoogere gehalten te handhaven en de belastingheffing tot alle hier te lande verhandelde gouden en zilveren werken, tot een minimumgrens van $\frac{250}{1000}$, uit te breiden.

§ 2. Hoe heeft nu de bestaande wet gewerkt? De vraag wordt vaak aldus gesteld: Heeft de bestaande wet al dan niet bijgedragen tot den bloei van het vak? Aldus gesteld, maant de vraag tot groote voorzichtigheid. De bloei van het vak toch hangt van zoovele factoren af, men denke aan het internationale verkeer, de snel afwisselende mode, de nationale dracht, vakonderwijs, vakorganisatie — dat de invloed van de wet, die zich thans in het algemeen van elk rechtstreeksch ingrijpen in het bedrijf onthoudt, daarbij slechts een faktor van betrekkelijk gewicht kan zijn. Al dadelijk ten aanzien van het eerste der bovengenoemde, in de wet van 1852 neergelegde beginselen, dat der vrijheid van bedrijf en handel, doet zich deze noodzakelijkheid van juiste afbakening scherp gevoelen. Het valt n. l. niet te ontkennen, dat na de wet van 1852 het minderwaardige goud en zilver veelvuldiger op de Nederlandsche markt voorkwam. Daarbij dient echter wel in het oog gehouden, dat de grondoorzaak van dit feit is te zoeken in veranderde bedrijfs- en handelstoestanden, welke niet in alle opzichten geschikt waren om het peil van het vak te verhoogen en welke toestanden door de Nederlandsche wet werden aanvaard. Nu kan het de vraag zijn, welk standpunt de wetgever tegenover een dergelijk verschijnsel moet innemen, of hij daartegen het bedrijf moet trachten te beschermen, dit voor dergelijke invloeden moet trachten af te sluiten, of derhalve de wetgever in '52 goed deed gelijkstelling tusschen binnen- en buitenlandsche werkmeesters op het stuk van het verwerken van goud en zilver beneden de gewaarborgde gehalten te scheppen, door toe te geven aan den aandrang van het minderwaardige goud en zilver. Men diene zich echter wel duidelijk te maken, dat dit een vraag van bedrijfspolitiek is niet alleen, maar van een bedrijfspolitiek, die nu reeds sinds meer dan een halve eeuw in een bepaalde richting is gevoerd.

Daarnaast kon echter een tweede vraag worden gesteld — en het wil den ondergeteekende voorkomen, dat deze niet altijd zuiver van de eerste is gescheiden gehouden — is men in de uitwerking van het denkbeeld, dat men in de wet van 1852 heeft neergelegd, gelukkig geweest? Deze vraag kan, naar de meening van den ondergeteekende niet geheel en al toestemmend worden beantwoord. Gaat men toch een regeling treffen, die medebrengt den vrijen loop te laten aan de concurrentie tusschen het minderwaardige en het betere goud en zilver, dan zal er toch in de eerste plaats voor moeten worden gewaakt, dat deze regeling geen elementen bevatte, die dit conflict ten nadeele van het betere goud en zilver zouden verscherpen.

Wat dit laatste punt betreft, dient erkend dat de regeling, die in de wet van 1852 is getroffen, grond tot kritiek geeft. Wat toch is het geval?

De wet van 1852, de belasting ook heffende van het ongewaarborgde goud en zilver, maakte de invoering van een stempelteeken noodzakelijk om aan te duiden, dat de belasting is betaald. De invoering van een dergelijk teeken oefent — het werd reeds bij het tot stand komen der bestaande wet opgemerkt — noodzakelijkerwijze een verzwakkenden invloed uit op de beteekenis der waarborgmerken.

Men vindt zich hier n.l. geplaatst voor een uitteraard vrij ingewikkeld vraagstuk.

De kennis, die het publiek van de stempelteekens heeft, is — het kan niet worden ontkend — gering; voor een duidelijk onderscheiden der verschillende teekens is eene mate van geschuldheid noodig, die slechts door veelvuldige oefening, door werkelijke belangstelling gesteund, kan worden verkregen.